

АТОМНИК України

№27 (1022) 9 липня 2020 року

Заснована 1 грудня 2000 року

ГАЗЕТА ПРОФЕСІЙНОЇ СПІЛКИ

ПРАЦІВНИКІВ АТОМНОЇ ЕНЕРГЕТИКИ ТА ПРОМИСЛОВОСТІ УКРАЇНИ

УРЕГУЛЮВАТИ СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВІ ВІДНОСИНИ

Профспілки налаштовані на конструктивний діалог

3 липня ц.р. Голова Спільного представницького органу об'єднань профспілок, Голова ФПУ Григорій Осовий за дорученням учасників Всеукраїнської попереджувальної акції протесту, що відбулася 30 червня в усіх регіонах країни, вручив Голові Верховної Ради України Дмитру Разумкову під час особистої зустрічі вимоги протестувальників.

Під час робочої зустрічі з головою Парламенту Григорій Осовий акцентував на тому, що профспілки налаштовані на конструктивний соціальний діалог з органами державної влади, і, зокрема, поінформував спікера про налагодження такої співпраці з Урядом, що підтверджено зустріччю 17 червня з Прем'єр-міністром України Денисом Шмигалем.

Водночас профспілки й надалі жорстко і послідовно протидіятимуть законодавчим ініціативам, спрямованим на звуження прав працівників, демонтаж системи державних соціальних гарантій і позбавлення прав профспілок як правозахисної організації.

Профспілковий лідер пояснив, що саме такі законопроекти, як №2708, 2681, 2682, 2275, 3515 викликали обурення у мільйонів людей праці.

Учасники зустрічі дійшли спільної згоди, що регулювання соціально-трудова відносин можливе лише за умов поваги соціальних партнерів і врахування думки людей, на яких саме і будуть поширюватися зазначені законопроекти.

Олексій КОРЕЦЬКИЙ

Григорій ОСОВИЙ:

«Економічне зростання має відбуватися не за рахунок дешевої робочої сили та ігнорування життєвих потреб людей!»

— Григорію Васильовичу, Ви як представник СПО об'єднань профспілок брали участь у засіданні Уряду 1 липня ц.р., на якому Прем'єр-міністр України Денис Шмигалю зазначив, що Уряд веде підготовчу роботу щодо підвищення мінімальної зарплати у поточному році, з огляду на те, що працівники в умовах коронавірусу матеріально постраждали і обов'язком держави є створення належних умов для захисту людини.

— Питання підвищення зарплати і мінімальної зарплати, як державної гарантії, порушувалося мною як Головою СПО об'єднань профспілок на тристоронній зустрічі за участю профспілок і роботодавців з Прем'єр-міністром України 17 червня ц.р. Ми бачимо з досвіду інших країн, що багато держав для «розігріву» економіки, вдаються до прямого субсидування населення, щоб підтримати людей фінансово та розширити їхні купівельні можливості. Це стимулює зростання попиту на товари і послуги серед населення, оживляє внутрішній ринок.

Збільшення товарообігу є одним з основних індикаторів зростання економіки країни та наповнення державного бюджету. Тут сходяться інтереси держави, людини і бізнесу.

Враховуючи досвід розвинених економік світу, Кабінет Міністрів України також прагне підвищити платоспроможність українців і поживлення внутрішнього товарообігу, який значно забезпечує зростання ВВП, та розраховує отримати додаткові надходження до Пенсійного фонду за рахунок підняття рівня мінімальної заробітної плати.

Слід зазначити, що Уряд планує підвищення мінімальної зарплати до 5 тис. грн, з 1 січня наступного року — до 6 тис. грн, а з 1 липня 2021-го — до 6,5 тис. грн. Водночас треба чесно сказати, що розмір прожиткового мінімуму, який розраховується за застарілою методологією, не враховує об'єктивних витрат працівників на прожиття та так званої сімейної складової. Не беруться до розрахунку ті послуги, які держава декларує як безоплатні, але насправді людям за все доводиться платити — за освіту, лікування у медичних закладах, витрати на житло тощо. Це всім відомо — й урядовцям, і парламентаріям, представникам різних політичних сил, тому потрібно, нарешті, ці життєво необхідні витрати врахувати при розрахунку прожиткового мінімуму. Як це передбачено нормами ратифікованих Україною Конвенцій Міжнародної організації праці, а також ст. 48 Конституції України, яка гарантує громадянам право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї.

Профспілки це, звісно, підтримують.

Поки що попередній графік підвищення мінімальної заробітної плати є таким: з 1 вересня цього року її буде збільшено до 5 тис. грн, з 1 січня наступного року — до 6 тис. грн, а з 1 липня 2021-го — до 6,5 тис. грн.

Водночас треба чесно сказати, що розмір прожиткового мінімуму, який розраховується за застарілою методологією, не враховує об'єктивних витрат працівників на прожиття та так званої сімейної складової. Не беруться до розрахунку ті послуги, які держава декларує як безоплатні, але насправді людям за все доводиться платити — за освіту, лікування у медичних закладах, витрати на житло тощо. Це всім відомо — й урядовцям, і парламентаріям, представникам різних політичних сил, тому потрібно, нарешті, ці життєво необхідні витрати врахувати при розрахунку прожиткового мінімуму. Як це передбачено нормами ратифікованих Україною Конвенцій Міжнародної організації праці, а також ст. 48 Конституції України, яка гарантує громадянам право на достатній життєвий рівень для себе і своєї сім'ї.

(Закінчення на 2-й стор.)

Світлої пам'яті

Миколи Васильовича ПЕТРИЧЕНКА

6 липня 2020 року на 72-му році життя перестало битися серце світлої людини, талановитого журналіста, справжнього патріота України, відданого друга, прекрасного керівника — головного редактора газети «Атомник України» Миколи Васильовича Петриченка.

Микола Васильович народився 13 липня 1948 року у м. Чуднів Житомирської області. Трудову біографію розпочав на українській залізниці після закінчення з відзнакою Київського технікуму залізничного транспорту у 1967 році. Але колія життя різко повернула його у бік поліграфії, а потім і журналістики, після служби у лавах радянської армії, яку він проходив на знаменитому космодромі Байконур.

У 1977 році Микола Васильович закінчив вечірнє відділення Київського державного університету ім. Т. Шевченка за спеціальністю журналістика, якій віддав 43 роки свого трудового життя. А взагалі трудовий стаж Миколи Петриченка — 54 роки!

Яскраві сторінки його журналістської біографії — то газети «Вісник Чорнобиля», в якому він пропрацював з 1990 по 2000 роки, та «Атомник України», який він створив разом із засновником — Атомпрофспілкою України і випустив 1021 номер.

Упродовж своєї журналістської діяльності, і особливо як профспілковий журналіст і головний редактор поважного видання, він віддано служив людям, сповідуючи ідеали справедливості і добротності. Ніколи не забував своїх побратимів-чорнобильців, сам був учасником ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС.

Мудрий, чуйний, високопрофесійний і водночас принциповий та вимогливий. Таким запам'ятає його увесь профспілковий загал, його колеги і друзі.

Центральний комітет Професійної спілки працівників атомної енергетики та промисловості України глибоко сумує з приводу смерті Миколи Васильовича Петриченка та висловлює щирі співчуття його рідним і близьким. Світла пам'ять

про нього назавжди збережеться у серцях тих, хто його знав і любив, хто працював з ним поруч.

Центральний комітет Атомпрофспілки України

Простіть нас, Миколо Васильовичу!

Не стало світлої і порядної людини — нашого Друга і Редактора, Журналіста з Божою іскрою. Співчутливого, щирого, доброго, мудрого...

Ми не боялися його, як керівника, боялися підвести його, не виконати вчасно якогось завдання. Ми поважали його і дуже любили. Він був нам Батьком, а ми його сім'єю. Він завжди казав, що найрідніші люди ті, які поруч. Ми були поруч упродовж 20 років у нашому рідному «Атомнику», який він, завдяки Атомпрофспілці, створив з нуля. То була ЙОГО газета, а наш невеличкий колектив, кістяк, зберігся донині, випадкові співробітники у нас не затримувались. А якщо і йшли з редакції — то лише на підвищення по кар'єрній сходові. Завдяки Миколі Васильовичу редакція для нас стала місцем, куди хочеться йти вранці, а наприкінці дня прощатись, як з найріднішими людьми.

Ми ділилися з ним і радощами своїми, і прикрощами, для кожного з нас знаходилося у нього щире вітання чи слова утіхи. Ми були першими, хто кинувся його розшукувати, коли у понеділок вранці не почули його вітання з добрим днем.

Ми прощаємося сьогодні з Миколою Васильовичем назавжди і просимо у нього пробачення, якщо хоч чимось колись

Микола Васильович прибув до «Вісника Чорнобиля» ще в той запеклий час, коли більшість київських журналістів жахалися самої думки про можливість працювати поряд з епіцентром аварії.

У непросту тему ліквідації наслідків катастрофи проринк швидко і кваліфіковано. Це йому далося просто тому, що писати треба було про людей і про людські душі, а це в нього виходило найліпше.

Бо він сам був людиною доброю, чемною, щирою і за все, до чого торкався, дуже відповідальною.

Микола Васильович не забував турбуватись і про рідних, і про близьких, і про колег... Втрата, якої ми зазнали, дійсно невідворотна. Світла пам'ять нашому Другу.

М. Лябах, П. Покутний, О. Крамаренко, Г. Кримчук, В. Кримчак, О. Шалига

Колектив газети «Енергія» глибоко сумує з приводу непоправної втрати — смерті хорошої людини, друга, наставника, журналіста, редактора газети «Атомник України» Миколи Петриченка.

Висловлюємо щирі співчуття рідним, близьким, друзям, усім, хто знав Миколу Васильовича. Нам усім Його не вистачатиме. Світла пам'ять...

Шановні колеги! Висловлюємо щирі співчуття з приводу передчасного відходу з життя Миколи Васильовича Петриченка. Важко знайти слова утіхи, коли раптово зупиняється серце людини, яка тривалий час очолювала ваш творчий колектив. Проте світлі спогади про Миколу Васильовича, який залишив по собі добрі справи та гідно прожив своє життя, завжди будуть сильніші, ніж смерть.

Вічна йому пам'ять!
Відділ зв'язків з громадськістю та ЗМІ ДП «СхідГЗК», редакція газети «Трудова слава»

ДЕНЬ НАРОДЖЕННЯ ВІЙСЬКОВОЇ ЧАСТИНИ З ОХОРОНИ ХМЕЛЬНИЦЬКОЇ АЕС

Приклад сили і мужності

Уже 28 років посліп колектив військової частини №3043 з охорони Хмельницької АЕС забезпечує надійну оборону та охорону атомної електростанції, здійснює пропускний режим на її території.

«Нацгвардії військової частини забезпечують надійну охорону Хмельницької АЕС, супроводження спеціальних вантажів та готові до виконання завдань, пов'язаних із виникненням надзвичайних ситуацій на ядерному об'єкті та поблизу нього», — наголосив, відкриваючи свято, командир військової частини Костянтин Кабанов.

Під час урочистостей з нагоди дня народження військової частини генеральний директор Хмельницької АЕС Андрій Козюра та неті-

шинський міський голова Олександр Супрунук привітали військовослужбовців і нагородили грамотами за зразкове виконання військових обов'язків та досягнуті високі результати у бойовій службі.

Вітаючи військових від усього колективу Хмельницької АЕС, генеральний директор зазначив, що нацгвардія військової частини захищала нашу державу в антитерористичній операції на сході країни, показала злагожену роботу на блопостах, які влада вимушена була створити під час нової загрози — коронавірусу. Нацгвардіяці впродовж із завданнями блискуче, продемонстрували ідеально, успішну роботу. «Бути нацгвардіємцем відповідально і почесно. Військові, котрі готові до виконання завдань,

пов'язаних із виникненням надзвичайних ситуацій на ядерному об'єкті, — приклад сили і мужності, вони честь і гордість нашої держави», — наголосив Андрій Козюра.

Міський голова Олександр Супрунук від імені громади нагородив кращих військових грамотами та цінними подарунками, подякував за службу, допомогу у боротьбі з коронавірусом і висловив побажання, аби війсь-

кові застосовували зброю лише на навчаннях.

У день народження військової частини поповнилася новими бійцями, які склали присягу на вірність державі.

З нагоди 28-річчя військової частини Національної гвардії України колеги привітали побратимів з військових частин Запорізької, Южно-Української, Рівненської АЕС, міст Дніпра, Шостки, Павлограда.

КАДРИ ДЛЯ РАЕС

Профтехучилище виховує покоління кваліфікованих фахівців

Рівненська АЕС dbae про підготовку кваліфікованих робітничих кадрів та з 1995 року опікується відповідним навчальним закладом. Сьогодні випускниками професійного технічного училища РАЕС стали 79 юнаків — чергове поповнення молодих робітників.

Профтехосвіта в Україні — це престижно, зокрема, саме так вважає більшість українців. Про це говорять загальнонаціональні дослідження, опубліковані цього року на замовлення Міністерства освіти і науки та Програми ЄС «EU4Skills». Також проведено онлайн опитування понад 20 тисяч учнів закладів профосвіти з 24 регіонів країни, і майже всі респонденти зазначили, що їм до вподоби навчатися у профтеху. Учасники вказують, що практика на виробництві є важливим елементом, що допомагає краще зрозуміти особливості професії та робить навчання динамічним. Водночас до переліку речей, які могли б покращити якість навчання чи зробити його комфортнішим, увійшли інфраструктурні об'єкти: обладнання в майстернях, ремонти в закладах, навчальні матеріали тощо.

Профтехучилище РАЕС є одним із соціальних об'єктів, що утримуються на балансі підприємства, та має ліцензію на право проведення навчання за 18 професіями. Завдяки сталому фінансуванню, що становить майже 17,5 млн грн щороку, профтехучилище РАЕС функціонує з максимальною ефективністю. Адаже у виробничих майстернях, навчальному та спортивному корпусах своєчасно виконуються ремонти, приміщення обладнуються необхідною технікою та приладдям, викладачі мають гідну заробітну плату, а за результатами успішного навчання учні отримують стипендію, зокрема, цього

навчального року стипендіатів — майже половина.

Щороку освітній заклад випускає до сотні кваліфікованих робітників. Як зазначає директор ПТУ РАЕС Ярослав Березюк, цього року заклад підготував 79 випускників, 9 з яких отримали дипломи з відзнаками, за спеціальностями «слюсар з контрольно-вимірвальних приладів і автоматики (електромеханіка)» та «слюсар з ремонту реакторно-турбінного устаткування». Серед випускників — 27 учасників «Ядерної школи РАЕС». Наразі більшість випускників складає зовнішнє незалежне оцінювання. Один із них — Назар Верешко, який отримав диплом з відзнакою за професією «слюсар з ремонту РТУ» 4 розряду, як і його ровесники, сьогодні працюють на Рівненській АЕС. Наприкінці минулого року хлопець завоював першість на I етапі престижного Всеукраїнського конкурсу професійної майстерності «WorldSkills Ukraine», а вже згоріч він представлятиме Рівненщину на фінальному етапі конкурсу, який через карантин перенесений на друге півріччя.

На Рівненській АЕС нині працюють 1365 випускників профтехучилища підприємства, загалом 1304 чоловіки і 61 жінка. З них наразі 127 керівників та 102 професіонали. За словами заступника начальника управління кадрів РАЕС Сергія Вакуліча, найбільше осіб — 609 працюють в енергоремонтному підрозділі. «Лише 230 випускників ПТУ РАЕС нині трудяться у цеху теплової автоматики та вимірювань ЕРП, по 99 робітників — в електричному цеху і цеху теплових та підземних комунікацій. Цікаво, що на електростанції серед працюючих випускників є представники всіх років народження, починаючи з 1958 і до 2001», — ділиться Сергій Вакуліч.

Найстарший випускник ПТУ РАЕС — Галина Вторнікова — одразу ж після закінчення освітньої установи працювала електрослюсарем у лабораторію метрології електростанції. Сьогодні жінка працює техніком з метрології I категорії відділу головного метролога РАЕС, де здійснює метрологічне обслуговування засобів вимірвальної техніки, працює над удосконаленням рівня метрологічного забезпечення підприємства та бере активну участь у забезпеченні єдності та необхідної точності вимірювань, які виконуються для підвищення безпеки експлуатації РАЕС та ефективності виробництва.

Галина Вторнікова має за плечима 37 років роботи на Рівненській АЕС і з теплом відгукується про професійних викладачів профтеху, які дали їй ту необхідну базу знань, що допомогла віднайти покликання всього її життя. «1982–1983 роки — це був перший набір учнів у профтехучилище, яке тоді перебувало на балансі управління освіти міста. Усі необхідні знання я отримала завдяки професіоналізму викладацького складу ПТУ та атомників, які також долучалися до навчального процесу. Я успішно навчалася і після практики на виробництві отримала хороші рекомендації для працевлаштування. Пізніше здобула кваліфікацію техніка-метролога в Одеському технікумі вимірювань і до сьогодні зі ширим захопленням до своєї справи працюю на найбільшому енергетичному підприємстві Полісся», — коментує Галина Григорівна.

Сьогодні на підприємстві працює також 18 наймолодших випускників профтехучилища Рівненської АЕС. У березні цього року електрослюсарем з ремонту й обслуговування автоматики та засобів вимірювань

електростанцій у службу інформаційних технологій РАЕС працює Микола Марущак. Юнак закінчив ПТУ РАЕС торік, добре захистивши дипломну роботу під час державної кваліфікаційної атестації. На думку Миколи, у праці головне дотримуватися техніки безпеки і плідно працювати задля безпечної роботи електростанції, а накопичений з майбутніми роками досвід сформує стержень справжнього атомника.

З червня поточного року в ПТУ РАЕС стартувала чергова вступна кампанія. Профтехучилище запрошує юнаків та дівчат здобути три робітничі професії. На основі базової середньої освіти учні мають нагоду за 3 роки навчання вивчитися за спеціальностями «слюсар з контрольно-вимірвальних приладів і автоматики (електромеханіка)» чи «слюсар з ремонту реакторно-турбінного устаткування». Останню або ж спеціальність «токаря» можна здобути за 1 рік навчання на основі повної загальної середньої освіти. Здавати ЗНО для вступу не потрібно.

Юлія КУЛАЄВА

УРЕГУЛОВАТИ СОЦІАЛЬНО-ТРУДОВІ ВІДНОСИНИ

Григорій ОСОВИЙ: «Економічне зростання має відбуватися не за рахунок дешевої робочої сили та ігнорування життєвих потреб людей!»

(Закінчення.
Початок на 1-й стор.)

Експертами ФПУ наразі зроблено розрахунки мінімальної заробітної плати з урахуванням зазначених витрат і, за нашими даними, вона має становити не менш як 7276 грн, тоді як державою офіційно визначено у держбюджеті на 2020 рік розмір прожиткового мінімуму на одну працездатну особу на рівні 2197 грн.

Це є великим обманом держави по відношенню до людей, до того ж це робиться владою протягом багатьох років.

Теперішня влада і більшість у парламенті, задекларувавши проведення системних реформ в усіх сферах суспільного життя, мають зрештою чесно визнати необхідність зміни алгоритму визначення прожиткового мінімуму, об'єктивно розрахувати його і налаштуватися на реалізацію конститу-

ційних норм. До речі, про це профспілки говорили на парламентських слуханнях, присвячених цій темі, у грудні минулого року. Тоді були розроблені відповідні рекомендації для законодавчої і виконавчої гілок влади. Тож, нарешті, потрібно покінути з квазі-соціалістичним захистом, з його імітацією. А інакше закляти до подолання бідності і соціальної нерівності в Україні так і залишаться гаслами.

Звичайно, бізнес-асоціації і підприємці будуть як завжди опонувати, експерти лякати інфляцією та тенізацією економіки.

— А чи можливо в умовах, коли не працюють багато підприємств, здійснити таке підвищення зарплат?

— У зв'язку з цим хотілося б нагадати приклад ведення чесної політики, як це було, зокрема, у Сполучених Штатах Америки, коли у 1932 році, під час жорсткої економічної кризи, що охопила всю країну, потрібно було залучити інвес-

тиції для порятунку економіки. Президент США Рузвельт звернувся до бізнесу із запрошенням вкладати в Америку для розвитку виробництва та створення робочих місць, але за однієї умови: бізнес має сплачувати працівникові не менше, ніж встановлений державою прожитковий мінімум. Ось у цьому для наших можновладців є приклад проведення чесної політики — хоч би як було важко в державі, але вихід з кризи не повинен відбуватися за рахунок простих людей! Зарплата і пенсія мають бути гідними та базуватися на об'єктивно визначеному прожитковому мінімумі. Тобто, рятуючи економіку, Президент США думав про людей. Потреби людини мають бути понад усе.

До цього, до речі, закликає Конституція України і владу, і бізнес — бути соціально відповідальними перед людьми.

Розмовляв
Олексій КОРЕЦЬКИЙ

COVID-19: ПРОФСПІЛКОВИЙ ЗАХИСТ

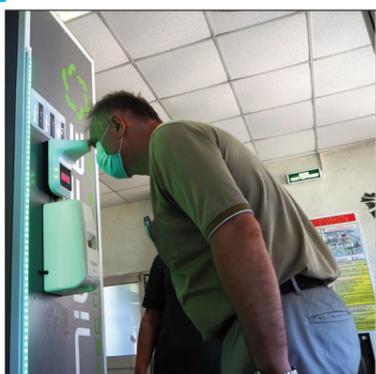
Дезінфікуючі тунелі на ХАЕС

Перший такий тунель біля входу до навчально-тренувального центру Хмельницької АЕС запрацював у режимі дослідної експлуатації.

Дезінфікуючі тунелі передані профспілковою організацією Енергоатома. Таке обладнання дозволяє здійснювати автоматичне безконтактне вимірювання температури тіла, дезінфекцію рук та дезінфекцію одягу спеціальним аерозолем при проходженні через тунель. Для розпилення використовується сертифікований біорозчин, що не чинить шкідливої дії на організм.

За словами заступника голови ППО Хмельницької АЕС Віталія Пятковського, дезінфікуючі тунелі передано на всі АЕС України. Це вже третій етап підтримки, проведений профспілковою організацією, у боротьбі із поширенням коронавірусу. Раніше були закуплені та передані медикам міст-супутників медичні маски та щитки.

Загалом на Хмельницькій АЕС змонтовано п'ять тунелів, чотири з яких

розташовані на центральній прохідній. Режим їх роботи визначається на засіданнях штабу з координації роботи з проведення карантинних заходів Хмельницької АЕС відповідно до епідеміологічної ситуації на підприємстві та у місті-супутнику.

СПЕЦФОНД «СтопВірус.Вараш»

Допомога медикам

Від початку пандемії коронавірусу на Рівненщині у місті-супутнику Рівненської АЕС створили спеціальний благодійний фонд «СтопВірус.Вараш». Активними учасниками фонду є працівники Рівненської АЕС. Силами небаждужих меценатів на кінець червня на рахунок спецфонду було зібрано майже 83 тис. грн, які скеровані на потреби медичних та екстрених служб міста Вараша.

За словами члена спецфонду Наталії Петрович, за зібрані кошти благодійники закупили та передали медикам міста-супутника РАЕС медичні засоби. Це — 200 рукавичок, 1000 бахіл, 15 захисних комбінезонів, 20 кисневих масок, два пересувні бактерицидні опроміювачі, 15 запасних кварцевих ламп, 10 пульсоксиметрів, 25 захисних окулярів, 4000 масок для медиків, поліціантів та військових.

Представники спецфонду «СтопВірус.Вараш» активно співпрацювали з усіма медичними та екстреними службами Вараської ОТГ, вивчали першочергові та термінові потреби лікарів і можливості їх забезпечення.

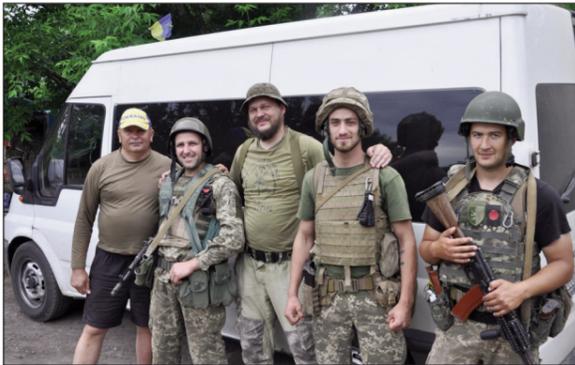
діяльністю бачимо підтримку, координацію і розвиток ідей та ініціатив мешканців, бізнесу, установ, організацій міста Вараша щодо якісних медичних послуг. Під час поширення коронавірусу найбільш нагальним залишається питання збереження лікарні у місті-супутнику РАЕС», — підсумувала Наталія Петрович.

Профспілки відповідно до Конституції України є єдиними організаціями, яким делеговано право на захист прав та інтересів трудящих!

ЗАХИСТИМО ТИХ, ХТО ЗАХИЩАЄ НАС!

ЗАРАДИ НАШОЇ ПЕРЕМОГИ

допомагають волонтери бійцям на сході країни, які боронять від російського агресора мир та спокій наших громадян

Незважаючи на карантинні обмеження, що тривають в Україні уже не один місяць у зв'язку з пандемією коронавірусу, волонтерські організації, просто небайдужі громадяни не забувають про свою благородну місію — захистити тих, хто захищає нас! Ці слова стали рубрикою в газеті «Атомник України» з 2014 року. Відтоді існує й волонтерська організація Атомпрофспілки, яку очолює заступник Голови Атомпрофспілки Павло Прудніков. Під його орудою наші волонтери неодноразово відвідували бійців у зоні проведення АТО, а потім ООС.

На початку війни на сході надавали допомогу бійцям полку територіальної оборони «Азов», не раз привозили до них на базу під Маріуполем такі необхідні продукти харчування, теплі речі, оптику, рації (згадаймо, які то були роки!)... Нашою підопічною була й військова частина протиповітряної оборони, яка базувалася в районі маріупольського аеропорту. Донецькому обласному військовому комісаріату також передавали подарункові набори для бійців на передову. Співробітникам Волноваського районного комісаріату та представникам військово-цивільної адміністрації Волновахи також передавали подарункові набори для бійців 28-ї окремої моторизованої бригади. 30-й Новоград-Волинський ОМБ у Курахівському доправляли дизель-генератори та інші необхідні речі.

Теплі стосунки склалися у нашій волонтерській групі і з бійцями Української добровільної армії, зокрема з 8-м батальйоном «Аратта», вони — справжні герої, сміливі, самовіддані і жертвові люди! Перебували у найгорячіших точках, як кажуть, на самому «передку». Значну допомогу на придбання їм усього необхідного надавали Президія ЦК та профспілковий комітет ППО ДП НАЕК «Енергоатом».

І це далеко не повний перелік волонтерської допомоги нашим захисникам. Не став винятком і карантинний період в Україні. Тричі — у березні, травні та червні — представники нашої волонтерської групи виїздили у райони проведення операції об'єднаних сил. «Везли воїнам на передову все те, чого вони потребують, — цигарки, солодощі, чай, каву, воду у пляшках, планшети з програмним забезпеченням, дезинфікуючі засоби, маскувальні сітки, медикаменти...», — розповідає ветеран АТО, доброволець батальйону «Київ-1» із позивним «Дядя Ваня», а нині волонтер, працівник апарату Міністерства внутрішніх справ Іван Татауров. У березні така допомога була надана чотирьом військовим підрозділам. «Деякі моменти із побаченого були сумними, деякі додавали впевненості, що Перемога буде за нами! — писав тоді на своїй сторінці у Фейсбук Іван Михайлович, він був безпосереднім організатором поїздок наших волонтерів у зону ООС. — У будь-якому випадку, усі ті, хто зараз на передовій, виконують свою місію за всю Україну, яка мирно спить і святкує весну. Кожен воїн дякує за допомогу, турботу і віру в них. Вони не підведуть, вони не схиблять, вони не здадуться! Вірте у нашу Армію! Слава Україні!»

«Одна волонтерська місія закінчувалася і вже йшла підготовка до наступної. То була травнева. Атомпрофспілкою були замовлені планшети, на які закачувалися програми «Армія SOS» — для фахівців зі знешкодження паростків сепаратизму», — продовжує розповідь ветеран АТО. Він перелічує й інших друзів-добровольців, серед яких представники української діаспори з Чеської Республіки, Української православної церкви, «яка є для захисників основою духовної боротьби і душевної підтримки».

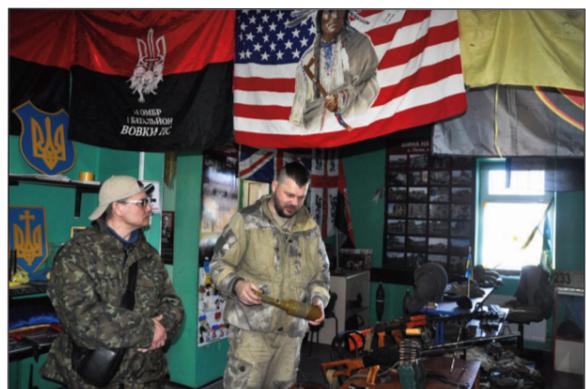
І ось остання, червнева, поїздка Луганською і Донецькою областями. І знову слова подяки волонтерам. «Цей ланцюг допомоги витягнувся від Львова і Вишгорода — до Зайцевого та Пісок. Благословляли в дорогу й на добрий шлях представники нашої Церкви, справжні українці і патріоти отець Степан та отець Богдан. Той шлях був легким, наповненим гарними зустрічами та позитивними емоціями. Поряд із прізвищами волонтерів-атомпрофспілковців Павла Пруднікова, Павла Олещука, Сергія Ковалю Іван Татауров називає

усіх тих, які сьомий рік поспіль надають допомогу нашій армії.

У дописі Івана Михайловича на Фейсбукці не обійшлося й без сумних емоцій. Він зазначає, що це його особиста думка. «У війську великий некомплект, слабка мотивація особистого складу, відбувається затягування в «совок». На жаль, не так часто їдуть волонтери на схід, в одному із підрозділів їх не бачили уже півтора місяці, а це якраз «передок». Загальна проблема для всіх — від медичного, мотопіхотного підрозділів до добробатів — це ремонт автовок та постійний пошук запчастин для них. Але ми не опускаємо руки й готуємося до наступної поїздки у липні, під час якої ще й хочемо відзначити тих, хто вийшов боронити Україну в буремних 2014–2015 роках».

Людмила ГАП'ЮК

Існування профспілкового руху в Україні — це ознака рівня цивілізованості держави

СПОРТИВНІ ЗАХОПЛЕННЯ АТОМНИКІВ

Сплав по Ворсклі

Нещодавно група співробітників Запорізької атомної електростанції повернулася з ювілейного туристичного походу. Сплавилися по річці Ворсклі — від селища Опішня до Полтави.

Вісім років тому, коли цехом ЦТАВ організував такий відпочинок для своїх колег, в автобусі залишалися вільні місця, тож через оголошення в станційній газеті запропонували бажаючим приєднатися до групи. Пропозицією зацікавився Іван Коновалов. Він хоч і мав досвід у пішохідному туризмі Кримськими горами, але ще ніколи в житті не сплавився річками. І коли вперше проплив по Сіверському Донцю, захопився сплавом.

Іван працює інженером у службі ремонту та реконструкції цеху радіаційної безпеки, тож зібраність і відповідальність за свої дії йому знайомі. Він вирішив освоїти цей вид туристичного

відпочинку самостійно. Купив каркасну розкладну байдарку і почав з друзями ходити недалеко. Потроху приєдналися й інші. 2016 року з друзями він організував перший свій сплав по Ворсклі.

— Під час сплаву річкою ніби потрапляєш в інший вимір, — розповідає Іван. — Головна перевага, що не потрібно нести важкі речі на спині — вони пливуть поруч у туристичній байдарці, яка значно просторіша та стійкіша за спортивну. Коли спекотно — можна скупатися.

У річках зазвичай вода бадьорить, вони надлені особливою енергетикою. Протягом усього шляху милуєшся чудовими краєвидами.

Скрізь зустрічають дуже привітні люди. Товариші по сплаву кажуть, що тільки в цьому поході вони можуть по-справжньому виспатися за цілий рік та добре відпочити — адже на всьому шляху співають птахи, чисте повітря, незабутня природа.

Цього року туристична група складалася вже з 15 осіб. В основному всі співробітники різних підрозділів станції. Туристи уп'яте сплавилися по одній з річок України. Вже тричі побували на Ворсклі, ходили вниз за течією по річках Оріль та Псел.

Ширина річок Харківської, Полтавської та Дніпропетровської областей — від 15 до 20 метрів. Але й тут вистачає вражень. Між населеними пунктами бувають дуже великі відстані, зустрічаються дикі тварини — вовки і кабани, лелеки та лебеді, у небі літають орли...

Річка сильно петляє, тож ніколи не видно, що чекає попереду. Це додає захоплення. Досвід показує, що пригода може чекати туристів за будь-яким поворотом. Позаторік на річці Оріль потрапили у паводок. Рівень води через ясні дощі піднявся на три метри. Місцями

туристи навіть не розуміли, де пропливають, бо поруч бачили верхівки пляжних грибочків або затоплені лавочки. А де були затори: одного разу велика тополя впала та перекрила шлях через річку. Довелося обминати дерево на байдарках, плісти по затопленому лісу між деревами.

Іван щоразу вибирає новий маршрут і погоджує його з групою. Останнім часом передбачає всі потенційні стоянки, де можна розбити табір на ніч, переглядає весь шлях з супутника. Відстань між стоянками намагається робити однаковою, щоб врахувати сили. Дружина Івана — його вірна супутниця у кожно-

му поході та помічниця в організації подорожі. Розраховує провізію на всю групу на 5 днів.

Поки що мандрівники сплавають по спокійній воді на півночі та північному сході України, по лівому берегу Дніпра. Але Івану хотілося б ознайомитися з річками Західної України: вони бурхливі, скелясті, місцями з порогами й доволі складні для сплаву. Мають велику популярність у спортсменів.

Найближчим часом, можливо, спробує сили у рафтингу Південним Бугом у Мигії. Каже, будь-яка мрія швидко здійснюється, якщо планувати заздалегідь.

Ірина ГОРТЕНКО

ЗА ЗДОРОВИЙ СПОСІБ ЖИТТЯ

Желтоводский пробег в интерактивном формате

Легкая атлетика в Желтых Водах всегда была одним из самых массовых и популярных видов спорта. Ряды ее почитателей значительно пополнились, когда в марте 1983 года в СК «Юбилейный» был организован Клуб любителей оздоровительного бега.

В разные годы клубом руководили В.Г. Гусев, В.С. Романюк, В.Ф. Варавкин, Н.П. Деревянчук, посещали его более 300 желтоводцев от мала до велика. Знакомство с азами бега, утомительные тренировки, пробежки на р. Ингулец, а затем — первые областные и республиканские пробеги. Вскоре последовало предложение руководству СК «Юбилейный» провести в Желтых Водах фирменный легкоатлетический пробег, и 1 июня 1986 он состоялся. Многие его традиции не изменились и до настоящего времени: старт и финиш на стадионе, маршрут по улицам города, множество поощрительных призов. А главное — праздничная обстановка, ведь посвящался он Международному дню защиты детей. В том первом пробеге приняли участие 68 человек, а абсолютными победителями стали наш земляк Николай Деревянчук и Светлана Косяченко (Днепропетровск).

Прошло тридцать пять лет. За это время желтоводский пробег вначале получил статус республиканского, а затем всеукраинского и стал одним из популярнейших в нашей стране. Славился участием в нем элитных спортсменов — участников Олимпийских игр и чемпионатов мира, известных мастеров, но всегда оставался пробегом почитателей оздоровительного бега. Рекорд трассы принадлежит прославленному украинскому бегуну — многократному чемпиону мира по кроссу С.Лебедю. Интересно, что в 1997 году на старт вышли сразу четыре участника Олимпийских игр. Тридцать раз принимала участие в пробеге самая старшая легкоатлетка страны — наша легендарная В.Я. Кокина. Самому юному бегуну, которому покорилась дистанция, было всего четыре года. Правда, преодолел он ее на плечах у папы. Организаторы скрупулезно подсчитали, что за всю историю пробега в нем приняли участие более восьми тысяч человек из 200 городов Украины, стран дальнего и ближнего зарубежья.

Спортсмены с нетерпением ожидали очередного, тридцать пятого по счету забега, но эпидемия COVID-19 внесла свои коррективы в масштабный беговой проект. Пришлось перенести его старт на будущий год. Но бегать можно в любом уголке планеты! Так решили организаторы и предложили всем объединиться к участию в виртуальном пробеге через страничку в фейсбуке. Условия просты: преодолеть 30 мая в любом уголке планеты традиционные 7 или 13 км, зафиксировать время и выложить его на страничку в фейсбуке.

И пробег состоялся. Пусть не две-три сотни спортсменов вышли в этот раз на старт, но вызов грозному недугу был брошен. А благодаря «заочности» соревнований, мы еще вспомнили наших известных земляков-спортсменов живущих в далеком зарубежье и продолжающих дружить со спортом. Один из основателей желтоводской школы бега и выносливости В.П. Дедов по всем правилам карантина (в маске) преодолел «семерочку» в одном из парков Чикаго (США). Ему 85 лет, и теперь он самый старший участник желтоводских пробегов.

Сын известного желтоводского бегуна и тренера В.В. Попова — Евгений проживает в Чехии и продолжает славные традиции отца, участник многих Европейских марафонов. Мечтал в этом году приехать на Родину, но с удовольствием откликнулся на необычное предложение земляков.

Не мог пропустить пробег и заслуженный тренер Украины С.Л. Яценко, проживающий ныне в Пензе. Его поддержали остальные члены семейства: дочь Анастасия — чемпионка мира по триатлону и супруга Надежда — в прошлом мастер спорта по плаванию, до этого 19 раз покорявшая дистанцию желтоводского пробега.

А для Полины — одиннадцатилетней правнучки нашей легендарной бегуньи В.Я. Кокиной — это был первый в жизни пробег, дистанцию которого она преодолела с папой, известным триатлонистом. С отцом пробежали дистанцию и братья — желтоводцы Александр и Илья Тараненко. Желтоводский ветеран мотоспорта М. Черников покорил дистанцию в Варшаве и стал одним из спонсоров, передав польские памятные сувениры победителям желтоводского пробега. Напомнили о себе и наши давние друзья, победители и участники прошлых желтоводских пробегов — Е. Карманенко (Новомосковск), В. Бабенко (Запорожье), Т. Любченко и Е. Кучер (оба — Киев), а превзошел всех марафонец из Александрии Сергей Зайченко, который в течение субботнего дня преодолел дистанцию пробега дважды.

Несмотря на дождливую погоду в полном составе вышли на старт воспитанники городской детской спортивной школы. Разбившись на пары, юные легкоатлеты, истосковавшиеся за три месяца карантина по любимому увлечению, с удовольствием «накручивали» круги по стадиону. Хорошие результаты для начала сезона показали юные А. Тараненко, Б. Бурхович, Д. Сотник, В. Коваленко, В. Водяной, С. Пирогова, А. Горынина, С. Горбенко и др.

В этот день в виртуальном пробеге приняли участие и желтоводские члены клуба «Ритм» В. Козьянов, В. Ворон, П. Козловская, Н. Иконникова, А. Волков, С. Подгорный, С. Бурлаев, С. Чередищенко, А. Григоренко и другие, а многие желтоводцы

ограничились пробежкой по загородным тропинкам, где определить дистанцию и время было труднее.

Абсолютными победителями желтоводского интерактивного пробега 2020 стали: среди мужчин — Сергей Чалык (Днепр), среди женщин — Екатерина Карманенко (Новомосковск), среди юношей — Илья Тараненко (Желтые Воды).

И несколько слов об организаторе этого оригинального пробега С.С. Подгорном. Спорт для Станислава Сергеевича — хобби. Работает он телемастером в городском Доме быта. Выпускник Желтоводского промышленного техникума. Ветеран спорта, кандидат в мастера спорта по легкой атлетике. На протяжении многих лет — общественный организатор многих спортивных соревнований, а еще хранитель фотоистории желтоводского спорта, в его фототеке более десяти тысяч снимков. В организации и проведении пробега приняли также участие тренеры Детской спортивной школы Л.Г. Веремейчик, В.В. Попов, М.В. Водяной, В.Ф. Николенко.

Вскоре начали поступать первые результаты, отзывы и слова благодарности от участников в адрес организаторов: «Приятно пробежать по улицам родного города, но с коронавирусом не поспоришь. А 7 км — они и в Чикаго 7 км. Спасибо Станиславу, который объединил всех нас, кому не сиделось в этот день дома, и надеемся, что в 2021 году удасться встретиться на реальном пробеге в Желтых Водах». Главное в спорте — никогда не сходить с дистанции.

В.И. ЛЫСЕНЮК,
директор ДЮСШ Желтоводского городского совета

Відсутність інформації про зроблену профспілковою організацією справу — це відсутність самої справи!

Засновник: Професійна спілка працівників атомної енергетики та промисловості України
Видавець: Редакція газети «Атомник України»

Адреса редакції: вул. Хрещатик, 22,
а/с 393 м. Київ, 01001
Газета «Атомник України»

Головний редактор
Микола ПЕТРИЧЕНКО

Телефон: (044) 205-74-20

E-mail: atomnik@union.kiev.ua

http://www.atomprofspilka.info

Газета виходить щотижня
Індекс — 21766

За точність викладених фактів
відповідальність несе автор

Редакція не завжди поділяє
позицію авторів публікацій

При передруку посилання на «Атомник
України» обов'язкове

Свідоцтво про реєстрацію
КВ №4480 від 21.08.2000 року

Газета віддрукована
у ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»:

04073, м. Київ,
вул. Марка Вовчка, 12/14.

Тираж 5000